

Durmuş Hocaođlu

Devlet(çilik) Bumerangi

Aksiyon., Yıl: 7., Sayı: 346; 21.07.2001-27.07.2001 (Cumartesi-Cuma), s.22

Durmuş Hocaođlu, *Aksiyon*, Analiz Sıra No: 101; 2001 Sıra No: 14

Atıf:

- Hocaođlu, Durmuş., “Devlet(çilik) Bumerangi”., *Aksiyon.*, Yıl: 7., Sayı: 346; 21.07.2001-27.07.2001 (Cumartesi-Cuma), s.22

“Ey Devlet’i savunmada ölçüyü kaçıranlar! Devlet’in başına isâbet ettirdiğiniz bumeranglara dikkat! Bugünün yârını da var ve yârın hiçbir şey yoksa dahi, Tarih denen mahkeme var!”

Hâtırlanacağı üzere, bundan önceki “*Keskin Sirke ve Küp veya Bumerang Etkisi*” başlıklı yazımızda, muayyen bir gayeye mâtûfen mürâcaat edilen metodların, yanlış ve tahammül sınırlarını tecâvüz edecek derecede keskin ve sert olması hâlinde, beklenen ve umulanın aksine netîceler hâsıl etmesinin ve gayeye hizmet yerine zarar vermeye yönelmesinin “Bumerang Etkisi” olarak anıldığını ve Türkiye’nin, son yıllarda bu etkinin çok dikkate değer birkaç örneğini yaşadığını söylemiş ve bu bâriz örneklerden birisinin, gûyâ İslâm’a ve Müslümanlara daha yararlı olmak isterken tam aksine İslâm’a ve Müslümanlara zarar veren “Siyâsî İslâm(cılık) Bumerangi” ve ikincisinin de gûyâ Devlet’e daha yararlı olmak isterken Devlet’e ve Millet’e zarar veren tesirler hâsıl eden “Devlet(çilik) Bumerangi” olduğunu belirtmiştik. Devlet(çilik) Bumerangi’na canlı bir nümûne-i timsâl olmak üzere dış-dünyadan vermiş olduğumuz örnek ise, SSCB’nin dağılışında, Sovyet vatandaşlarının ve bâhusus SSCB’nin omurgasını oluşturan Ruslar’ın, devletlerinin hiçbir hâricî tazyike mârûza kalmadan çöküşü, toprak, güç ve îtibar kaybedişi karşısında takınmış olduğu sessiz tavır olmuştu ve yazının son cümlesinde de hulâsaten şu suâli sormuştuk:

“Rus halkı, devletlerinin adetâ füceten yıkılışı, âniden yüz-üstü kapaklanışı karşısında, niçin ülkeyi ayağa kaldırmadı; niçin “*bu yüce devletimi harp-darp yokken dağıtanların kellesini isterim*” diye şedîd bir tepki göstermedi; niçin kimse kederinden canına kıymadı; niçin? Evet: Niçin?”

Şimdi bu suâlin cevabına dönelim; bu cevap çok mühim; zira, bizim de ondan alacağımız derin hikmetli dersler vardır.

★ ★ ★

İmdi: Bu “niçin”in bir değil birçok çok cevâbı olacağı muhakkak: Rus halkının tepkisiz ve mutî, sivil reflekslerinin zayıf, otoriteriyenizm geleneğine sâdık, “büyüklerimizin bir bildiği vardır, herhâlde” şeklinde özetlenebilecek olan Hikmet-i Hükûmet felsefesine bağlı olduğu ve diğerleri; ama, zâhir ki, en mühimi şu olsa gerektir: “Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği”nin kendi halkı ile bağı kopmuştu! Bu bağı kopmuşluğu, SSCB’nin arkasından kaç kişinin ağladığından istihrâc edilebilir. Vâkıa, hâlâ günümüzde de Sovyet dönemine güçlü bir eğilim ve hasret olduğu reddi kaabil olamayacak bir gerçektir; ama, bu eğilimin en kavî menşei Lâleli’deki Rus tüccar-turistlerle yapılacak mülâkatlarla da anlaşılabilir: Rusya’nın aşırı derecede düşmesinin getirmiş olduğu bir tür nostaljik hasret; her imparatorluğun yıkılışında olduğu gibi, azametli bir devletin yıkılışının kaçınılmaz bir şekilde tevlid etmiş olduğu psikik çöküntü vesâire. Buna, samîmiyetle Komünizm’e inananlar ve o dönemdeki — zorbaca da olsa — düzen ve istikrârı arayanlar ve ayrıca, statü, menfâat ve mevkîlerini kaybedenler de eklenmelidir. Fakat, gerçek değişmiyor: SSCB’nin peşinden, bizzat “SSCB Devleti” olarak ağlayana çok az! Bu noktada *Rus halkı hâin mi idi* diye sorulabilir; hiç ihtimâl veresim gelmiyor; eğriye-eğri, doğruya-doğru: Almanlara karşı vatanlarını cansiperâne müdâfaa edenler de yine bu insanlardı. Hayır! Bu sessizlik, Rus halkının hıyâneti ile îzah edilemez. Gerçek şu ki, SSCB, vatandaşı ile organik bağı kopmuş bir devletmiş meğerse! İşte, “Devletçilik Bumerangi”nin en trajik ve en canlı, en tâze misâli! Kendisini, bir beşer ürünü olduğunu unutarak, kendi kutsallığı içerisine hapsedmiş; kendisini savunmakta ölçüyü çok kaçırmış, durmadan halkının üstüne-üstüne gitmiş; çok söyleyerek yüzsüz, çok aç bırakarak hırsız etmiş bir devletin, en vahîm ânında, kimseyi arkasında ve yanında bulamaması!

★★★

İmdi; Tarih denen laboratuardan elde edilen bu empirik bilgi, bize de çok şey söylemekte. Bu “niçin”i çok iyi anlayalım ve etrâfımıza şöyle bir bakalım: Bu ülkenin insanlarında görülen, birkısmı başka, birkısmı haksız ve yanlış sebeplere dayansa da, “Avrupa Birliği”ne karşı aşırı derecede teveccüh; ekseriyeti Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere iki milyonu aşkın kişinin yurt dışına gitmek — “gitmek” mi “kaçmak” mı ? — için adetâ panik hâlinde konsolosluklara hücum etmesi ne anlama geliyor? Benim anladığım, çok açık ve seçik olarak şundan ibâret: Ağzımdan yel alsın; ama, Türkiye Cumhuriyeti’nin vatandaşları ile organik bağı kopuyor!

★★★

Türkiye’de Devlet’i savunurken elinin terâzisinin çok kaçırınlar, hiç istemedikleri hâlde, boyunu-posunu aşan bir cihangirlik hülyâsı ile İskender-i Kebîr’e özenen karikatür Enver’in İmparatorluğumuz’u dağıtmasından daha fecî bir Bumerang’a sebebiyet verebilirler. Lûtfen dikkat: Türkiye, tam bir tarihî kırılma çizgisinde ve de çekilebileceği en son sınırlarda bulunuyor; bundan bir adım daha ilerisi, bizi, Sevr’den daha ağır şartlarla karşı-karşıya getirir; hattâ daha fecîsi olabilir; hem de harpsiz-darpsiz: IMF yolu ile, “Avrupa Birliği Üyeliği” yolu ile, “gönüllü kolonileşme” yolu ile ve ilââhir.... Evet: Harpsiz-darpsiz; çünkü vatandaşlarında Devlet’i müdâfaa etmek fikri git-gide zayıflıyor!

...ve de bir gün, nasıl olup-bittiğini dahi anlayamadan, bu topraklardaki bin yıllık mâcerâmızın birden-bire noktalanıverdiğini ve ânîden yüz-üstü kapaklanan Devlet’in arkasından pek de kimsenin ağlamadığı farkedildiğinde, Devlet’i kaybetmenin nâmûsunu kaybetmek demek olduğuna inananlar, Devlet’i savunayım derken Devlet’in başında bumerang patlatanlardan hiçbirisini de hesap sormak için bulamazlar.

★★★

Ey bu devletin gücünü elinde tutanlar! Sizin vatandaşlarınız hâlâ modern standartlarda, tam ve gerçek anlamında “vatandaş” değil de önemli ölçüde “tebaa” oldukları için, siz üstlerine nice giderseniz gidiniz, size açık tepki vermiyorlar ve siz de bunu başarı sanıyorsunuz. Hayır! Bin kere hayır! Açık tepki vermiyorlar; ama daha kötüsünü yapıyorlar; tepkileri bir iç kanama gibi: İçlerinde dünyaları yıkılıyor ve Devlet ile gönül bağları kopuyor; o kadar tadını kaçırarak derecede üstüne-üstüne gidiyorsunuz ki, onlara “*dünyada tek toprak Türkiye değil*”, “*vatanım rû-yi zemîn, milletim nev-i beşer*” dedirtiyor ve bu ülkede devlet gücü ile “kozmpolitizm”i yaygınlaştırıyorsunuz! Allah aşkına; veya başka neyi mukaddes biliyorsanız onun aşkına: Siz ne yapmak istiyorsunuz?

Hiç olmazsa Makyavel’e kulak veriniz: “En müstebît bir hükümdar dahi, gıyabında kendisini müdâfaa edecek bir tebaâyâ muhtaçtır”.

★★★

Ey Devlet’i savunmada ölçüyü kaçıranlar! Devlet’in başına isâbet ettirdiğiniz bumeranglara dikkat! Bugünün yârını da var ve yârın hiçbir şey yoksa dahi, Tarih denen mahkeme var!

❧